

захлупили камъкътъ. Тръгнали да си отиватъ, а Иванъ останжлъ да си пасе говедата. Като отишле при царя рекли му: — „тъй и тъй, царю честити, ний намърихме единъ човѣкъ много богатъ; има толкъсь безцѣнни камъни, щото и на говедата си окачили отъ тѣхъ.“ Като чулъ царьтъ туй нѣщо, рекжлъ:— „тосъ-часъ да ми доведете този човѣкъ, ще го направя мой зеть: тръгнали царскитѣ пратенници, отишле при говедаря Ивана и му казали да се стѣга и да върви при царя, че го вика. Иванъ не щѣлъ и да ги чуе, защото не искалъ да се отдѣля отъ кравата и теленцето си—биле му много мили. Най-подиръ царскитѣ хора (пратенницитѣ) го убѣдили да тръгне съ тѣхъ, като му казали, че ще вземжтъ кравата съ теленцето. Тогава Иванъ склонилъ и тръгнали. Кравата вързали за колата, а теленцето, като още малко, качили вътрѣ. Като приближили до царската столица, единъ отъ пратенницитѣ отишелъ по напрѣдъ да обади на царя, че иджтъ и воджтъ Ивана. Царьтъ излъзаль да го посрѣщне. Като видѣлъ скъпоцѣннитѣ камъни по шията на кравата, казалъ си на умьтъ: „наистина ще е богатъ тоя челоувѣкъ.“ Ала зачудилъ се като го гледалъ че е тъй дрѣнаво облеченъ: той не знаялъ, че Иванъ е безумень. Поканилъ го въ палатитѣ си, заповѣдалъ да му даджтъ хубави дрѣхы да се прѣоблѣче и го оставилъ въ една стая да си почине отъ дългия пжтъ. Царскитѣ слуги се разшетали, растичали се, да приготвятъ вечеря, че царьтъ ще гощава Ивана. Вечерьта царьтъ поканилъ Ивана на трапезата, турилъ го на най-хубаво мѣсто, а срѣщу него седѣла царската дъщеря. Далина Ивана пешкири, да се не капи, като яде и почнжли да яджтъ. Очитѣ навсички биле на Ивана. Иванъ, както се билъ научилъ, не гледа, че има пешкири, че дрѣхитѣ сж нови. Бръкнжлъ си ржката въ ястѣето и хопъ, на дрѣхитѣ, да се обърши. Царьтъ се зачудилъ, а Иванъ хичъ не иска да знае: кара си ѣж както знае говедарски. Наѣли сж, вдигнжли софрата, а Ивана завели въ стаята му да си легне. Чуди се и се мае царьтъ, защо прави Иванъ тъй,